U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy senátu JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Milady Tomkové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 4**, **Městským soudem v Praze**, dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 30 C 102/2010, o zaplacení částky 54 186 Kč s příslušenstvím: žalobkyně: **TEMPLUM – společenské hry s. r. o.**, se sídlem Praha 5, Radlická 49, a žalované **Telefónica Czech Republic, a. s.**, se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2,

takto:

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 30 C 102/2010, o zaplacení částky 54 186 Kč s příslušenstvím, **j e s o u d**.

II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 7. 2010, čj. 30 C 102/2010 - 4, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2010, čj. 55 Co 423/2010 - 11, **s e z r u š u j í**.

O d ů v o d n ě n í:

Český telekomunikační úřad podal dne 9. 2. 2011 návrh, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále již „zvláštní senát“), rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 4 a Městským soudem v Praze v právní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 30 C 102/2010 o zaplacení částky 54 186 Kč s příslušenstvím.

Zvláštní senát z obsahu navrhovatelem předložených listin zjistil následující skutečnosti:

Podle žalobního tvrzení žalobkyně uzavřela s žalovanou smlouvu „*o zřízení telefonní stanice č. 251512398 a poskytování telekomunikačních služeb*“. Žalovaná si však „*své povinnosti neplnila řádně a své povinnosti porušovala, objednané služby řádně neposkytovala a nadto domáhala se »nároků«, na něž neměla a na něž jí ani nevznikl nárok*.“ Žalobkyni tak popsaným (tvrzeným) protiprávním jednáním žalované měla vzniknout škoda v žalované výši.

Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 30. 7. 2010, čj. 30 C 102/2010 - 4, řízení zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.). Zaujal právní názor, že „*v tomto případě se spor týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích(,) konkrétně povinnosti osoby vykonávající komunikační činnost poskytovat řádně telekomunikační služby na základě smluvního vztahu o zřízení telefonní stanice. Z výše uvedeného vyplývá, že soud nemá právo rozhodovat či jednat o této žalobě*“.

K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze shora citovaným usnesením napadené rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 podle § 219 o. s. ř. potvrdil. Uvedl, že v projednávané věci lze z obsahu žaloby dovodit, že žalobkyně se domáhá po žalované náhrady specifikované škody, která jí měla vzniknout v příčinné souvislosti s porušením povinností žalované jako osoby vykonávající komunikační činnost poskytovat žalované předmětné telekomunikační služby. Byť nárok na náhradu škody je typickým soukromoprávním nárokem, při posuzování pravomoci k rozhodování tohoto sporu je třeba primárně vycházet z charakteru povinnosti, která měla být porušena, neboť vztah mezi porušenou povinností a nárokem na náhradu škody je vztahem příčiny a následku, které nelze posuzovat odděleně, když existence porušení povinnosti je určující pro existenci nároku na náhradu škody. Vzhledem k tomu, že žalobkyní tvrzené neposkytování telekomunikačních služeb žalovanou, jímž měl být nárok na náhradu škody vyvolán, je porušením povinnosti podle zákona o elektronických komunikacích, soud prvního stupně nepochybil, pokud dovodil, že tato věc spadá do pravomoci Českého telekomunikačního úřadu. Měl-li by totiž v dané věci rozhodovat soud, musel by nejprve posoudit, zda došlo k porušení uvedené povinnosti podle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), což by však znamenalo nepřípustnou ingerenci do pravomoci Českého telekomunikačního úřadu (odvolací soud zde odkázal na rozhodnutí zvláštního senátu ve věci sp. zn. Konf 27/2008).

Český telekomunikační úřad (dále již „navrhovatel“) podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí kompetenčního sporu. Navrhovatel nepopírá svoji kompetenci při případném sporu o plnění povinností ze smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikacích, ale v tomto případě žalobkyně povinnosti, které žalovaná měla porušit, nijak nespecifikovala a zejména nedoložila smlouvu s žalovanou a neodkázala na žádné ujednání smluvního vztahu ani ustanovení zákona o elektronických komunikacích, které měla žalovaná porušit. Zároveň neodkázala na jiné ujednání, ze kterého by vyplýval nárok žalobkyně na uplatnění smluvní pokuty vůči žalované. Žalobkyně požaduje po žalované částku 54 186 Kč spolu s úrokem z prodlení a náhradu nákladů řízení. Žalobkyně předložila 10 faktur, ve kterých účtuje žalované úkony zjevně nevyplývající ze smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikacích. Žalobkyně po žalované požaduje jednak

náhradu či vrácení uhrazených plateb, dále náhradu nákladů za vyúčtování a poštovné, a konečně požaduje také zaplacení zálohy pro smírné a mimosoudní řešení jako kompenzace škody za ušlý zisk a vícenáklady. Navrhovatel s odkazem na § 2 písm. n), § 108 odst. 1 písm. g) a § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích dovozuje, že jeho pravomoc je dána pouze v případě sporů o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických komunikacích, eventuálně o ujednáních na ně úzce navazujících, přičemž nárok z titulu náhrady škody takovým ujednáním není. Navrhovatel svou argumentaci podepírá odkazem na usnesení zvláštního senátu ze dne 1. 10. 2008, sp. zn. Konf 13/2008, ve kterém zvláštní senát konstatoval, že je-li podání žalobce podle svého označení i obsahu žalobou na náhradu škody, přísluší rozhodovat o něm soudu v občanském soudním řízení. Soud nemůže popřít svou pravomoc jen proto, že podle jeho názoru by se měl žalobce domáhat sporné částky za použití prostředků správního řízení. K usnesení zvláštního senátu ve věci sp. zn. Konf 27/2008, na který odkazuje Městský soud v Praze, navrhovatel uvádí, že se v tomto případě zjevně nejedná o požadavek žalobkyně na smluvní pokutu, kdy by bylo nutné zkoumat, zda daná smluvní povinnost byla skutečně porušena. Právním titulem nároku žalobkyně není smlouva o poskytování služeb elektronických komunikací.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecnými soudy ohledně zaplacení částky 54 186 Kč s příslušenstvím (představující žalobkyní požadovanou náhradu škody) se zvláštní senát řídil následující úvahou.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; podle § 129 odst. 1 zákona pak Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Podle § 64 odst. 1 téhož zákona je účastník, popřípadě uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, povinen uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby.

Ve skutkově obdobné věci zvláštní senát v usnesení ze dne 1. 10. 2008, sp. zn. Konf 13/2008, zaujal následující právní názor, od něhož není žádného důvodu se ani v této věci jakkoliv odchylovat:

„Žalobce se žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 4 domáhal vydání rozsudku, kterým by byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci peněžité plnění z titulu náhrady škody. Na náhradu škody vznikl podle žalobního tvrzení žalobci nárok v důsledku porušení podmínek smlouvy o plnění telekomunikačních služeb právní předchůdkyní žalované. Škoda mu měla vzniknout přerušením internetového spojení z důvodu, že žalobce ve stanoveném termínu neuhradil fakturu za poskytované služby. Formulací žalobního petitu znějícího na plnění (na zaplacení) tak žalobce vymezil předmět řízení (náhrada škody).

Podstatou kompetenčního sporu je pak otázka, zda má o povinnosti žalované uhradit žalobcem vyčíslenou škodu rozhodnout soud nebo správní orgán. Zvláštní senát přitom nesdílí názor Odpůrce (Obvodního soudu pro Prahu 4), že by rozhodování o tomto nároku spadalo do pravomoci navrhovatele. Důvodem (právním titulem), pro který se žalobce domáhá po žalované

vydání předmětné částky, je náhrada škody. Je-li podání žalobce podle svého označení i obsahu žalobou na náhradu škody, přísluší rozhodovat o něm soudu v občanském soudním řízení. Soud nemůže popřít svou pravomoc jen proto, že podle jeho názoru by se měl žalobce domáhat sporné částky za použití prostředků správního řízení. Zvláštní senát je toho názoru, že při řešení tohoto kompetenčního sporu je podstatné, že náhrada škody je požadována v důsledku nesplnění smluvní povinnosti a že se tedy jedná o běžný soukromoprávní vztah ze smlouvy. Rozhodování o těchto věcech zákon o telekomunikacích nesvěřuje Českému telekomunikačnímu úřadu; z kompetence soudů se proto tyto věci nevymykají (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Nelze považovat za určující okolnost, že příčina vzniku škody záležela v údajném neplnění povinností stanovených smlouvou o poskytování telekomunikačních služeb podle zákona o elektronických komunikacích. Proto zvláštní senát vyslovil, že rozhodnout o věci je v soudní pravomoci".

Zvláštní senát tak přisvědčuje argumentaci navrhovatele, který ostatně ve svém návrhu na shora citované usnesení zvláštního senátu odkázal. Odkazuje-li Městský soud v Praze na usnesení zvláštního senátu ze dne 9. 9. 2008, sp. zn. Konf 27/2008, je třeba si uvědomit, že právní závěr, který v tomto rozhodnutí zvláštní senát zaujal, se týkal žalobou uplatněné smluvní pokuty za porušení, resp. nesplnění povinnosti vyplývající ze smlouvy uzavřené mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, popřípadě uživatelem (§ 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích), se závěrem, že v těchto případech rozhoduje ten orgán, který je podle zákona příslušný k rozhodování sporů o porušení povinnosti samotné. Nelze proto mechanicky dovozovat pravomoc navrhovatele jen z toho, že účastník, resp. uživatel se po osobě vykonávající komunikační činnost domáhá náhrady tvrzené škody, jež měla vzniknout v důsledku tvrzeného protiprávního jednání předmětného poskytovatele komunikační činnosti.

Z vyložených důvodů zvláštní senát výrokem shora vyslovil, že rozhodnout o věci přísluší soudu.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4, které výroku, jímž byla kompetence určena, odporuje.

Vzhledem k tomu, že předmětné rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 bylo Městským soudem v Praze jako soudem odvolacím shora cit. rozhodnutí potvrzeno, v důsledku čehož se stal i odvolací soud stranou tohoto kompetenčního sporu, jak rovněž správně poznamenal navrhovatel s odkazem na právní názor, který zvláštní senát zaujal v usnesení ze dne 30. 6. 2006, sp. zn. Konf 132/2005, bylo třeba přistoupit ke zrušení i uvedeného rozhodnutí odvolacího soudu.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Obvodní soud pro Prahu 4 pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2011

JUDr. Pavel Vrcha
předseda senátu